

Bayer Zsolt: Hadüzenet

2009 augusztus 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

"...itt maradok köztetek, és veletek fogom átélni a rossz napokat is... mert ha másokat maradásra biztatok, én sem mehetek el innét." Esterházy János mondta ezt 1925-ben a Felvidéken a felvidéki magyaroknak.

Esterházy gróf a Benes- és Masaryk-féle csehszlovákizmus ellenfele volt. Előbb a Csehszlovák Köztársasági Magyar Népszövetségi Liga vezetője lett, majd az Országos Keresztény Szocialista Párt elnökeként 1935-ben mint egyedüli magyar jutott be a kassai csehszlovák parlamentbe. Autonómiát követelt Szlovákiának és Kárpátjának. Első parlamenti beszédében kijelentette: "Akaratunk ellenére odacsatoltak Csehszlovákiához, követeljük, hogy a csehszlovák kormány teljes körben tisztelje a mi kisebbségi, nyelvi, kulturális és gazdasági jogainkat." (Érdekesség, hogy a szlovák náci párt, a HSLS, melynek 1939 októberében Tiso lett az elnöke, támogatta Esterházy szlovák autonómiára vonatkozó javaslatát.) 1936. június 21-én alakult meg Érsekújváron az Egyesült Magyar Párt, melynek Esterházy lett az elnöke. Követelte a wilsoni elvek betartását, s kijelentette: "Mi a szlovák népet mindenkor testvérünknek tekintettük és fogjuk tekinteni a jövőben is. Az ezeréves sorsközösség az Úristen m?ve volt, és ezt a sorsközösséget emberi erő szét nem bonthatja." A bécsi döntés után – amelyet természetesen üdvözölt – azt követelte a magyar kormánytól, hogy maradéktalanul tartsa tiszteletben a szlovák lakosság jogait a visszacsatolt területeken. A maga szlovák területen maradt. Megalapította a Szlovenszlovák Magyar Pártot, és a továbbra is szlovák államiság alatt élő hetvenezer magyar jogaiért harcolt. Kiadta az Új Hírek című napilapot, ennek betiltása után pedig Magyar Hírlap címmel új lapot alapított. Elvetette a nemzetiszocializmust, így a náci Tisogy?löletének első számú céltáblája lett. Ugyanakkor 1939. március 14-én rádiós beszédében üdvözölte a szlovák állam kikiáltását.

"A mi jelünk a kereszt, nem pedig a horogkereszt" – mondta Esterházy, aki a szlovák parlament egyetlen képviselőjeként 1942. május 15-én nemet mondott a 68/1942-es törvényre, amely a zsidók kitelepítéséről szólt. Álláspontját így indokolta: "Veszélyes útra tért a szlovák kormány akkor, amikor a zsidók kitelepítéséről szóló törvényjavaslatot benyújtotta, mert ezzel elismeri jogosságát annak, hogy a többség a kisebbséget egyszerűen kiebbrudalhatja. ... Én ellenben, mint az itteni magyarság képviselője leszögezem ezt, és kérem tudomásul venni, hogy azért nem szavazok a javaslat mellett, hanem ellene, mert mint magyar és keresztény és mint katolikus a javaslatot istentelennek és embertelennek tartom."

Pozsony felszabadítása után a szovjetek internálták, de kis idő után szabadon engedték. Ám Gustáv Husák utasítására ismét letartóztatták. Átadták a szovjet titkosszolgálatnak. A Lubjankában őrizték, majd Szibériába száműzték. Távollétében a szlovák Nemzeti Bíróság 1947-ben halálra ítélte. A vád: a fasizmussal való együttműködés(!). A szovjetek 1949-ben kiadták Csehszlovákiának, ahol elnöki "kegyelemből" életfogytiglant kapott. 1957. március 8-án halt meg a morvaországi Mírov börtönében. A börtönparancsnok nem adta ki földi maradványait a családnak.

Ez tehát Esterházy János, egy magyar úr élettörténete. Az ő életével áll most szemben egy alacsony homlokú, beteg tekintetű szlovák miniszterelnök, bizonyos Fico, egy pitiáner b?nöz?, bizonyos Slota, egy érthetetlenül viselkedő ostoba elnök, bizonyos Gasparovic és egy egyszerű alkoholista téveszelnök, bizonyos Meciar, aki például a szégyenletes 1968-as bevonulás idején mint csehszlovák kommunista csinovnyik nyilvánvalóan üdvözölte "a szovjet és egyéb testvéri segítségnyújtást".

Ezek tiltják most ki Szlovákiából a Magyar Köztársaság elnökét. Vérlezítő. Egy hadüzenet. Egy önbizalomhiányos, frusztrált, beteg és súlyos belpolitikai gondokkal küszködő hatalom aljas húzása.

Nem tudom, mit lép a magyar külügy, a magyar kormány. De nincsenek illúzióim: 2002 óta szinte perverz módon kéjelegnek a magyarság és a Magyar Köztársaság megaláztatásában. (Lásd például Medgyessy pezsg?zését a román miniszterelnökkel Erdély elcsatolásának román ünnepe alkalmából.) Feltehetőleg semmi sem történik majd. Elvégre nekik is jól jön – akár Ficónak –, ha erről beszélünk, nem pedig arról, mi folyik Magyarhonban.

Ezért aztán kénytelenek vagyunk mi tenni valamit.

Először is csatlakozom Szentesi Zöldi kollégám felhívásához. Annak idején, az elmúlt öt-hat évben, magyar vállalkozások ezrei települtek ki Szlovákiába, mert elviselhetetlenek az itthoni adók és úgy általában az itthoni körülmények. Így tettem én is. Most nincs tovább. Azonnal meg kell szüntetnünk kinti cégeinket, és más megoldást kell választanunk, és ugyanez vonatkozik odakint vásárolt autóinkra; mert bár a magyarországi viszonyok középkoriak és jogtalanok, s bár a magyar kormány egyszerűen fittyet hány az EU-ra (is) – e kormány elődje például az EU-ban nem létező vám helyett gyorsan kitalálta nekünk a regisztrációs adót –, mégis: haza kell hoznunk cégeinket s autóinkat is. Hiába tiltakoztunk ily a módon a középkori viszonyok ellen és egy aljas, hazug, becstelen, rabló hatalom intézkedései ellen – Ficóval, Slotával, Gasparoviccsal és Meciarral lehetetlen a továbbiakban egy levegőt szívni. Nevezettek ugyanis gazemberek lettek. Egy frusztrált, beteg, aljas hatalom magyargy?löi képviselői és m?ködtetői. Nincs tovább. Legyen ez a mi válaszuk a hadüzenetre.

Az pedig jó volna, ha az alacsony homlokú, beteg tekintetű szlovák miniszterelnök, Fico, az egyszeri pitiáner b?nök?, Slota, Gasparovic elnök és az ócska kis komcsi csinovnyik, Meciar alaposan tanulmányoznák Esterházy János életét. Ugyan sem jobbak, sem okosabbak, sem tisztességesebbek nem lesznek ettől, de tán még inkább elszégyellik magukat. Mert már most is szégyellik. Ezért ilyen agresszívek és aljasok.

Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló